

Prædiken til 19. søndag efter Trinitatis 2022

Lad os alle bede:

Kære Far i himmelen. Lad din Helligånd virke i os, så dit ord, Jesus Kristus gøres levende for os. Lad os således opleve himlen åben, så din kærlighed frit kan strømme ind i vore hjerter til glæde og gavn for hinanden og dig til ære. AMEN

Dette hellige evangelium til 19. søndag efter Trinitatis skriver evangelisten Johannes:

Næste dag stod Johannes der igen med to af sine disciple. Han ser Jesus komme gående og siger: »Se, dér er Guds lam.« De to disciple hørte, hvad han sagde, og fulgte efter Jesus. Da Jesus vendte sig om og så dem følge efter, sagde han: »Hvad vil I?« De svarede: »Rabbi, hvor bor du?« – Rabbi betyder Mester. Han sagde til dem: »Kom og se!« De gik med og så, hvor han boede, og blev hos ham den dag; det var ved den tiende time. Andreas, Simon Peters bror, var den ene af de to, som havde hørt, hvad Johannes sagde, og var fulgt efter Jesus. Først møder han sin bror Simon og siger til ham: »Vi har mødt Messias« – det betyder Kristus. Han tog ham med hen til Jesus. Da Jesus så ham, sagde han: »Du er Simon, Johannes' søn; du skal kaldes Kefas« – det er det samme som Peter. Næste dag ville han tage til Galilæa og møder Filip. Jesus siger til ham: »Følg mig!« Filip var fra Betsajda, fra samme by som Andreas og Peter. Filip møder Nathanael og siger til ham: »Ham, som Moses har skrevet om i loven, og ligeså profeterne, ham har vi mødt, Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.« Nathanael spurgte: »Kan noget godt komme fra Nazaret?« Filip sagde til ham: »Kom og se!« Jesus så Nathanael komme hen imod sig og sagde om ham: »Se, dér er sandelig en israelit, som er uden sving.« Nathanael spurgte ham: »Hvor kender du mig fra?« Jesus svarede ham: »Jeg så dig, før Filip kaldte på dig, mens du var under figentræet.« Nathanael udbrød: »Rabbi, du er Guds søn, du er Israels konge!« Jesus sagde til ham: »Tror du, fordi jeg sagde til dig, at jeg så dig under figentræet? Du skal få større ting at se end det.« Og han sagde til ham: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.«

Prædiken:

I dag giver det så megen mening at inddrage såvel den hellige lektie fra Mosebogen som Paulus' epistel til korintherne i forkyndelsen af evangeliet. Men lad mig starte et helt fjerde sted – for der er noget i dagens tekst, som får mig til at tænke på en lille pige, som jeg mødte en gang. Hun fortalte mig om sit yndlingssted i Biblen. "Ved du, hvad, jeg synes, er det bedste sted i biblen?" havde hun spurgt. Og så begyndte jeg ellers at gruble, for der var jo så mange gode steder. For en pige i hendes alder var der for det første de mange spændende bibelfortællinger fra Det gamle Testamente, som det kunne være, og der var også historierne om Jesus og dem, han selv fortalte. Hvad kunne det dog være? Selvfølgelig måtte jeg give fortabt. Og så svarede hun: "Det første kapitel i Matthæus-evangeliet" "Undskyld, hvad sagde du?" udbrød jeg spontant og overrasket, for det havde jeg i hvert fald ikke regnet med, og jeg kunne for at være helt ærlig heller ikke huske det fjerneste om, hvad der stod i dette første kapitel i Matthæus-evangeliet. Jeg kunne regne ud, at det sikkert måtte være noget om Jesu fødsel eller sådan noget, men hvorfor havde hun så ikke valgt Lukas' juleevangelium. Men den lille pige, som ganske givet havde fornemmet min store forvirring, hjalp mig på vej: "Det er det der med, at der står at blive far til, det kan jeg så godt lide. Så er det ligesom at høre til et sted. Altså ligesom en stor familie". Selvfølgelig skyndte jeg mig hjem for at læse, hvad der står i Matthæus' første kapitel – det er da klart. Og der står: "Slægtsbog for Jesus Kristus, Davids søn, Abrahams Søn", og så kommer det: "Abraham blev far til Isak, Isak til Jakob, og Jakob til Juda og hans brødre, osv. helt frem til det sted, hvor en anden Jakob bliver far til Josef, Marias mand, hende som fødte Jesus, som kaldes Kristus. Jeg vil som sådan ikke sige så meget mere om denne oplevelse, men hav det med som perspektiv i prædikenen, for det havde jeg, da jeg forfattede den.

Evangeliet til i dag handler overordnet om Jesu discipelkaldelse, men det første, jeg vil tage fat på, er trosbekendelserne, som dukker op i teksten. Først er det fætter Johannes, der bekender: "**Se, dér er Guds lam**". Faktisk forekommer denne bekendelse blot at være en simpel konstatering – det fornemmes at være sagt sådan nærmest henkastet, som om det er den naturligste ting i hele verden. Og på denne konstatering er det så, at to af Johannes' disciple uden videre forlader Johannes for i stedet at følge Jesus – uden den kendte opfordring, "**Følg mig**", men vel egentlig bare fordi de ikke kunne lade være. Den ene af de to hedder Andreas, og han skynder sig at hente sin bror Simon Peter, for det her skal han ikke gå glip af. Og Simon Peter går med på

Andreas' bekendelse: "**Vi har mødt Messias**". Nu er det altså tre, der følger Jesus, og på vej mod Galilæa møder de Filip, og så kommer den: Med et: "**Følg mig**" inviterer Jesus Filip med i flokken. Også Filip bekender sin tro: "**Ham, som Moses har skrevet om i loven, og ligeså profeterne, ham har vi mødt**", og med et "**kom og se**" gøres Nathanael nysgerrig på, om der kan komme noget godt fra Nazaret, og snart finder han ud af, at det korte svar er: Ja! Og så kommer der minsandten en fjerde trosbekendelse, idet Nathanael siger: "**Rabbi, du er Guds søn, du er Israels konge**" – her skal vi lige huske det indledende perspektiv, at Jesus i lige linje stammer fra Abraham, Isak og Jakob over Kong David til Josef fra Nazaret. Jo, de første disciple er mere end almindeligt imponerede, da de har aldrig mødt et menneske, som denne Jesus fra Nazaret. De har svært ved at få armene ned, det vil ingen ende tage, og sådan som evangelisten, Johannes beskriver det, er det næsten som om, at der desuden kunne lyde et 'tø hø' fra Jesus, og et 'I har ingenting set endnu', for "**I skal få større ting at se**". »**Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.**«

Så på den ene side kan vi helt naturligt eller som følge af en følelse af indre uforklarlig nødvendighed følge Guds Lam, Rabbi, Messias, Kristus, Guds Søn, Israels konge, Menneskesønnen, ja, kært barn har mange navne, og dagens evangelietekst er et sandt katalog af kristologiske titler, eller vi kan på den anden side blot sige: ja tak! til invitationerne, "**Kom og se**" og "**Følg mig**", for ligesom de i dag lyder til de første disciple, lyder de også til os. Disciplene ser Jesus og ender med at indse ham, ligesom Jesus ser og indser dem. Og disciplene må have en oplevelse af at være set sådan rigtigt for første gang – at blive set, genkendt og anerkendt. At se er nøglen i teksten. Udsagnsordet, at se, optræder ikke færre end 13 gange i evangeliet. Og Jesus **ser** på sine disciple, han **ser** på os og gør det på samme guddommelige måde som i den velsignelse, som lyses over os ved enhver gudstjeneste eller kirkelig handling. Her lyder det: **Herren velsigne og bevare dig**, hvilket vil sige, at Gud giver os en særlig kraft til, at vores liv skal lykkes samtidig med, at han beskytter os hele vejen. Dernæst lyder det: **Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig**, og det er netop sådan Jesus **ser** disciplene og **ser** os: At han kender os hver især ind og ud, forfra og bagfra, kender vores fejl og mangler, og alligevel elsker han os betingelsesløst. Han ser aldrig på os med ligegyldighed men med kærligt og fuldkomment nærvær, aldrig glider hans blik flygtigt videre til en anden. Til sidst lyder det: **Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred**. Guds fred er den samme gave, som i Jesu navn kommer til orde i

sakramenterne, dåben og nadveren. Der, hvor vi døbes af én ånd, der, hvor vi alle har fået én ånd at drikke. Guds fred forener dem, der er adskilte, heler de åbne sår, samler det, der er slået itu. Guds fred er kærligheden – fuldkommenhedens bånd, velsignelsen den måde, Gud lægger sin hånd på os. Og selvfølgelig er det sådan, at Jesus velsignet ser på os, for Kristus er Gud, og han står lige foran os.

Så Jesus Kristus gennemlyser alle sine disciple i sin kærlighed, er dem nådige og giver dem fred. Jesus elsker dem først, ja, Gud elsker os, for i Guds hus er vi altid allerede elsket. Sådan er det at være Jesu disciple. Her bliver man ikke overset, set igennem eller set forbi. Den jord, Jesus betræder, er Betel for os. Der er himmelstigen. Og

**”da vil Guds engle vandre op og ned
på salmens tonestige,
da byder vor Herre selv Guds fred
til dem, den efterhige;
da åbner sig Himlens borgeled,
da kommer ret Guds rige”.**

For Jakob var himmelstigen med englene, der stiger op og ned en drøm. Det var en drøm, at han så Herren stå foran sig og sige: **»Jeg er Herren, din fader Abrahams Gud og Isaks Gud. Den jord, du ligger på, vil jeg give dig og dine efterkommere. Dine efterkommere skal blive som jordens støv«.** Og idet Jakob vågner siger han: **»Herren er i sandhed på dette sted, og jeg vidste det ikke! Det er jo selve Guds hus, det er himlens port!«** Når Jesus så i dag siger: **»Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen.«,** så er det med en bevidst reference til Jakobsdrømmen, og det er selve dagens evangelium, dagens glade budskab, at Jesus Kristus er himmelstigen, der med ham ikke bare er en drøm. Med Menneskesønnen, Jakobs efterkommer, bliver himlens port virkelighed. Gud er ikke længere én, der bliver i sin Himmel, eller én der stiger ned til os i drømme, for i Kristus bliver Gud vitterligt menneske og rører jorden og livet. Så jeg gentager: Hvor end Jesus går hen, er Guds hus. Der er Betel.

***”Her er, med Himlens håb,
Betel for mig:
stenen i tårers dåb
salver jeg dig,
frejdig går frem min vej
nærmere, Gud, til dig,
nærmere dig”.***

Ja, ”Lysets engel går med glans gennem himmelporte. For Guds engels strålekrans flygter alle nattens skygger sorte. Solstrålerne lyser som himmelstiger, og Jesus er himlens port, indgangen og udgangen, passagen, der kommer til syne på den yderste dag, idet døden som den tunge sten skubbes bort fra jordens gravkammer. I dag er det den korsfæstede og opstandne frelser, vor Herre, Jesus Kristus, der siger til os: »Jeg er Herren, din fader Abrahams Gud og Isaks Gud. Den jord, du ligger på, vil jeg give dig og dine efterkommere. Dine efterkommere skal blive som jordens støv«. I dag siger Jesus: ”Kom og se” til os, idet vi spørger, hvor han bor. I dag kaldes vi til at være Jesu disciple. I dag begynder et nyt liv, idet vi går med Kristus. Det startede med først 1 og 2, så 3, 4 og 5 og op til 12. Nu er der 100.000.000 gange flere, ja, der er 1,2 mia. kristne i verden – mod vest og øst, mod nord og syd. Stadig er der blot ét legeme, som vi hørte om i epistlen, men de mangfoldige lemmer bliver dog stadig flere og flere. Sådan er det nemlig med Kristus. Det er Gudsriget på jord, og med tanke på dette riges størrelse ved Bebudelsen som Helligåndens sennepsfrø sået i Maria, størrelsen som spæd i krybben den første Julenat, over Skærtorsdags nat, Langfredag, Påskedag og Himmelfart, hvor al magt i himlen og på jorden er samlet ét sted, og så frem til i dag. Der er det undselige lille lyse sennepsfrø blevet til det største træ. Et livstræ, et verdenstræ, hvor himlens fugle kan bygge rede. Et gammeltestamentligt billede på kongemagt, som understreger Guds magt og væld for alle folkeslag.

Jesus er skabelsens moment i Gudsriget: På ny siger Gud: Der blive lys, og der blev lys. Sennepsfrøets Big bang, Skabelsens julenat – det lille Jesus-barn som kernen i universets fødsel, lyset i vores mørke. Kristus er lyset, der spredes i sin kåbes stråleflor og favner alverdens glade vrimmel. I hvert solglimt er han os nær, ja vor Herre har os alle kær. Og når så solen går sin vej, gør den det kun for at skinne på andre, for alle på jorden har brug for dens lys, for kun i denne sol kan livet fornys. Vi skal også vide, at selvom solen går sin vej, er vi ikke ene, for du, Herre, lever og vender vor frygt, så når

du er i mørket, er det ikke mørke, når du er iblandt os, da sover vi trygt. Så lad os alle bekende, at Jesus er Under, er Gud og mand, at han er den vise, der alting ved, den gode, der alting gav, at han er Guds Søn, Guds Lam.

AMEN!